Ovidiu Şurianu - PĂDUREA SCORPIONILOR

— Vreo noutate ?

— Oho ! Ba chiar mai multe ...

— Nu mai spune ! Multe noutăți pe bucățica aceasta minusculă de nisip ?! Îmi pare neverosimil ...

— Vai, Nora ! Cât de nedreaptă eşti cu ostrovul nostru, cu astronava, cu natura planetei. .. Cum să-ți pară neverosimil ? Atât de repede ai uitat câte ni s-au întâmplat de când suntem aici ?!

— Oo, sunt multe lucruri de care nici nu vreau să-mi aduc aminte ! Şi apoi, adevărul e că uităm ; pur şi simplu uităm fiindcă suntem oameni. Se zice că dacă n-am uita ... În fine ! Care sunt noutățile ? Ziceai că vii cu sacul plin ...

— Eh, sacul plin ! Parcă nu spusesem nici un cuvințel despre vreun sac. Noutățile ? Da, am câteva destul de interesante ; le-ai fi descoperit singură dacă n-ai sta închisă toată ziulica aici. Şi când mă gândesc ce mult îți plăceau plimbările ...

— Îmi place să umblu prin aer liber, să alerg printre copaci, să simt căldura soarelui şi vântul să-mi zburlească părul .. . Dar aşa, în costum spațial, cărându-mi cu mine mediul din astronavă ... Mulțumesc ! Aşa ceva găsesc aici la discreție. Fiindcă Doru Bârsan nu se grăbea să vorbească, ea îl încuraja : Ei ? ... Unde sunt noutățile ?

- Ah, da, noutățile ! Păi ... În primul rând, ştii că au încolțit cele două semințe .. . ?

- Cele găsite la scorpionul mort ? Bilele acelea castanii ?

— Exact.

— Ia te uită ! Sunt sigur acelea ? ...

— Absolut sigur. Am lucrat în condiții de experiment științific așa cum scrie la carte : am marcat locul, am marcat semințele, le-am urmărit zilnic până au ieşit obişnuiții colți verzi. Când i-am extras din sol — cu toate măsurile de rigoare — am constatat că ies din „bile" aşa cum iese orice plantă : de-o parte colțul aerian, de cealaltă, rădăcina ; planeta aceasta nu a inventat nimic nou : lucrurile se petrec exact ca la o banală plantă terestră ! O să ți le aducă Andrei să le vezi ...

— „Bilele" sunt deci semințele copacilor ! Şi ... le elimină scorpionii aşa cum elimină unele animale de pe la noi semințe nedigerate. Hm ! îmi place că v-ați reprofilat pe biologie ... Şi celelalte veşti ? ...

— Eh ! Tot din domeniul biologiei : o să avem o recoltă nemaipomenită !

— De plante ? De copaci ?

— Aş ! De fructe. Copacii sunt încărcați ; stau să li se rupă ramurile de atâta greutate : vagoane, zeci de vagoane, sute de vagoane... Ce să-ți spun : nu ți-ar veni să crezi că cinci hectare de nisip ar putea produce atâta abundență de rod ! Ei bine, când se vor coace fructele acestea şi o să cadă pe jos, să vezi atunci miros în pădure ! Toate gazele tale otrăvitoare o să fie nimic pe lângă ceea ce se pregăteşte acolo !

Nora zâmbi.

— Aici, în astronavă, n-o să ajungă ! Sper că nu s-a defectat camera-ecluză ... Ia spune, Doru : nu v-a îndemnat entuziasmul pentru biologie să culegeți câteva din fructele acelea ?

Bârsan strâmbă din nas.

— Prefer să rămân pilot de astronavă daca aceasta este treabă de biolog ! E poate mai degrabă treabă de „crab".

— Ah, „crabii" ! Uitasem de ei ...

- E a treia noutate şi — dacă vrei — a treia observație de biolog pe care am făcut-o : de când nu mai există scorpioni pe ostrov, au reapărut „crabii". Ies din mare cu sutele în „timpul portocaliu", urcă în copacii de pe mal şi culeg la fructe, ceva de speriat ! Aproape toți copacii de la marginea pădurii au rămas fără fructe !

— Iar culeg fructe ?! se miră chimista. Bine, dar ajunsesem la concluzia că nu se hrănesc cu ele.

— Nu se hrănesc. Le cară în apă şi le sparg, apoi le lasă în plata Domnului.

— Poate îşi depun ouăle în ele ...

— Mai ştii ?

După discuția aceasta, Nora simți şi ea dorința arzătoare de a mai ieşi pe afară.

Pădurea oferea într-adevăr aspectul unei livezi dese, crescută deasupra covorului verde şi gros de tufişuri ; fructele grele, coapte, atârnau pe ramuri într-un număr cu adevărat incredibil aplecându-le, gata-gata să le rupă. Numai elasticitatea neînchipuită a lemnului apăra copacii de un adevărat dezastru.

Era un spectacol nemaiântâlnit să vezi atâ-tea fructe la un loc, fiindcă nici cei mai roditori pomi ai Pământului nu s-ar fi putut compara în privința producției cu arborii din Pădurea scorpionilor. Prunii şi merii, ale căror ramuri trebuie sprijinite cu proptele în anii cu rod bogat pentru a nu se rupe de greutatea fructelor, vița de vie încărcată de ciorchinii grei erau nişte pitici pe lângă arborii aceia cât stejarii seculari, cât castanii cei mai înalți — ca să nu mai vorbim de numărul, de lungimea, de vigoarea fiecărei ramuri, ele însele cât nişte veritabili copaci l

— Ah, dacă ar fi bune la ceva, dacă le-am putea folosi ! exclamă Nora, impresionată.

— Poți scoate apă din ele, cărbune, o mulțime de substanțe de care habar n-avem ... Ah, de ce nu sunt eu chimist ?!

— Ai fi în stare să le culegi ? Să le depozitezi în astronavă ? S-o umpli cu putoarea lor?...

- Ele n-au miros, Nora, decât dacă le deschizi. Cine te pune să le deschizi ? Poți să le studiezi compoziția chimică şi altfel, poți să le calcinezi în vase închise, poți să le distilezi, să le deshidratezi ... Ştiința noastră despre plantele acestea ar face totuşi un pas înainte.

Aşadar, Doru Bovsan a făcut până la urmă şi ceea ce numea o treabă de „crab" : câteva fructe rotunde şi păroase, brune şi aparent foarte coapte — ceva mai mari ca cele mai frumoase portocale — au ajuns în laboratorul de chimie.

* * *

- Ei ? ...

Marian nu răspunse. Privea încordat aparatura complicată şi pe figura lui frumoasă care părea acum turnată în bronz jucau luminițe multicolore ; un bâzâit discret indica şi el că marele computer lucrează din plin, că acolo, în aparatura lui minunată, se efectuau mii de operațiuni pe secundă, ore şi ore la rând !

Oamenii uitaseră să mănânce, să se odihnească, stăteau aşa încordați cu muşchii, cu nervii, cu figurile crispate, ca şi când ar fi contribuit în felul acesta la efortul de rezolvare a problemei date. Aproape că nici nu îndrăzneau să respire. Totuşi, din când în când, Andrei Munteanu, prea curios din fire, parcă-şi pierdea răbdarea.

— Ei ? ... Tot nimic ? ...

— Computerul mai cere date — zise în cele din urmă electronistul. Lucurile nu se potrivesc tocmai bine cu materialul informativ pe care îl are stocat în memorie ...

- Date ! Iar date ?! Ce fel de date ?... l le-am dat pe toate câte le aveam.

— Date despre fructe — insistă Marian.

— E nemaipomenit computerul tău ! Ce are scorpionul cu mingile acelea păroase ? ...

— Ei, asta-i ! Dar se hrăneşte cu ele ...

— Să mai studiem atunci fructele ; cine ştie, poate aflăm nişte amănunte inedite ...

— Eu merg să recoltez câteva.

— Nu e nevoie, Andrei — interveni chimista. Avem trei în frigiderul din laborator : o să le deschidem pe acelea, o să le studiem amănunțit structura, conținutul ... La nevoie vom lucra cu mască, dacă mirosul e insuportabil.

- Ah, ce nătăfleți ! Puteam lucra şi până acum cu mască .. .

- Dacă s-ar pune doar problema cum lucrăm ... Dar e şi aspectul celălalt : mirosul umple astronava de sus până jos, pătrunde peste tot, fiindcă laboratorul de chimie nu are cameră-ecluză.

— Atunci, de ce n-am lucra afară ? ...

— Fiindcă e nevoie de utilajul laboratorului dacă dorim să aflăm cât mai multe date. Eu zic să riscăm ! O să aerisim după aceea astronava căci deocmandată nu sunt scorpioni pe afară.

— Hm ! Uiți de cei care au apărut în laborator ?! Dacă între timp ...

— Ei bine, vom păzi intrarea, vom improviza un grătar, vom face uz de camera-ecluză ...

- Iarăşi discuții şi discuții fără sfârsit şi fără rost. Hai, nu mai pierdem vremea !

— Să mergem !

În laboratorul de chimie, totul era neschimbat.

— N-or fi ascunşi încă niscai scorpioni pe aici ? se întrebă Gelu Preda uitându-se bănuitor încoace şi încolo.

- Nici o grijă, băiete : cele două cadavre sunt neatinse. Dacă se găsea vreun semen de-al lor pe aici, n-ar fi lăsat el asemenea bunătăți !

Fructele din frigorifer păreau în bună stare.

— Sunt totuşi înghețate. N-ar fi mai bine să lucrăm cu fructe proaspete ? Datele, cred, ar fi mai reale ...

- Hm !

- în câteva clipe vă aduc trei - patru fructe chiar de pe terasă ; nu-i nevoie să bat pădurea pentru a le găsi !

— Adă-le — bombăni pilotul, vădit nemulțumit că treaba se tergiversează.

— Te însoțesc, Andrei — se oferi Marian.

Câteva clipe de aşteptare în camera-ecluză, cheia iscă obişnuitul bâzâit abia perceptibil şi uşa grea, etanşă, dinspre exterior se deschise încet ; numaidecât însă un strigăt îi scăpă fără voie lui Munteanu care întoarse repede cheia şi se propti în uşă din răsputeri lovind în acelaşi timp cu piciorul brațele înarmate cu cleşti care se strecurau înăuntru.

— Un scorpion !

— Un scorpion ! repetă Marian Opriş. Ba doi ! Un scorpion n-are trei brațe ... —

— Fire-ar...

— Sunt tineri, Andrei : uite ce brațe nenorocite !

Uşa prinsese într-adevăr brațele artropo-delor şi le rupsese. Erau de dimensiuni reduse, poate cât cleştii de langustă.

- Aceştia s-au vindecat de curiozitate, cred !

- Ah, ce situație, ce situație ! Cel puțin dacă am şti precis cum stau lucrurile ...

— Da, trebuie să aflăm cum stau lucrurile ; măcar o dată să tragem cu ochiul prin crăpătura uşii.

- N-ar fi mai bine printr-un hublou ? . ..

- De ce să alergăm pe la hublouri când suntem aci şi n-avem decât să întredeschidem puțin uşa ?...

- Atunci ... pregăteşte-ți arma şi fii atent : deschid !

N-apucă uşa să se crape o idee şi alte două perechi de cleşti îşi făcură apariția, pipăind cu grijă interiorul ; raza subțire pornită din armă le reteză într-o clipă.

— Sunt mulți. Andrei ! Dacă mişună pe terasă, poți să-ți închipui ce-o fi prin pădure !

— Mare minune ! exclamă reporterul. Ei, la asta nu m-am aşteptat ! ...

— După mărimea cleştilor nu par să-i depăşească pe cei din laborator — observă Marian. Ori sunt pui, ori e altă specie !

— Pui de scorpion ? Nu ştiu să fi vcfiJut vreodată ...

— Erau unii morți prin pădure, după isprava Norei.

- Ah, da ...

— Ce facem acum ?

— Mai încercăm o dată — zise Munteanu fără să stea prea mult pe gânduri.

— N-ar fi mai cuminte să-i anunțăm pe ceilalți ? ...

— Deschide ! îl îndemnă reporterul cu încăpățânare seacă şi rece, pregătindu-şi arma. Deschide fără teamă : Audaces fortuna iuvat / Să ştim măcar ce le spunem prietenilor noştri.

Electronistul, după un moment de ezitare, puse din nou în funcțiune mecanismul care deschidea uşa ; arma reporterului mătură de câteva ori platforma strimtă cât un balcon şi ...

Un spectacol demn de pensula lui Hiero-nymus Bosch li se înfățişă celor doi prieteni, făcând să li se încrețească pielea de silă, să li se mărească ochii în mod neverosimil din pricina unei nemărginite stupefacții. Copacii, tufişurile, cât cuprindea privirea în fracțiunea de secundă care urmă, gemeau de mulțimea scorpionilor !

Foiau pe crengi şi pe tulpini, se încălecau, se rostogoleau din lipsă de spațiu, se încăierau într-o incredibilă învălmăşeală de trupuri gălbui, picioare cu ghimpi, ace, brațe înarmate cu cleşti, ridicate amenințător sau aruncate încoace şi încolo ca furcile diavolilor dintr-o pictură gotică. - Ah !...

— Sunt mii !

— Fantastic !

- Zeci de mii, sute de mii dacă peste tot în ostrov sunt atâția ! N-ai văzut câți erau aici, doar pe câțiva metri pătrați ?!

Uşa se închisese aproape imediat, acoperind priveliştea oribilă ; se închisese la timp, fiindcă ploua cu scorpioni de pe crengile care dominau mica terasă din fața intrării.

— Să mergem !

— Da, să-i vestim pe ceilalți ...

În laboratorul de chimie Nora, Dora Bârsan şi Gelu Preda erau ei înşişi în prada unei tulburări neobişnuite. Din curiozitate, poate şi din nerăbdare, secționaseră totuşi unul din fructele înghețate şi acum îi priveau stupefiați conținutul. Reporterul şi electronistul, după ce se apropiară, înțeleseră fără nici o explicație cauza uimirii care se citea pe figurile celor trei.

În interiorul fructului, miezul cremos prinsese a se organiza probabil cu puțin înainte de a pune chimista mingile păroase la frigider ; se distingea cu uşurință forma pe care ar fi luat-o crema gălbuie în momentul completei organizări, căci corpul unui pui de scorpion strâns încolăcit, cuprinzând întregul spațiu închis de coaja brună, era perfect schițat.

— Marian, nu mai avem nevoie de computer !

----

* Fragment din romanul inedit cu acelaşi titlu.